

Krug maske je već bio toliko blizu da se od njega nije videlo više ništa. Vratanca od žice bila su mu na svega dva-tri pedlja od lica. Pacovi su znali šta se sprema. Jedan je poskakivao, a drugi, stari olinjali deda iz kanalizacije, stajao uspravno, stežući ružičastim šapama šipke kaveza, i krvožedno njuškao. Winston vide brkove i žute zube. Ponovo ga zahvati crna panika. Bio je slep, bespomoćan, bez misli.

"To je bila uobičajena kazna u vreme kineskog carstva." reče O'Brajen, didaktički kao i pre. Maska mu se navlačila na lice. Žica mu se očeša o obraz. A onda -ne, to nije bilo olakšanje, samo nada, sićušan komadić nade. Prekasno, možda prekasno. No on beše najednom shvatio da na celom svetu postoji samo jedno biće na koje može da prenese svoju kaznu - jedno jedino telo koje može da gurne između sebe i pacova. I počeo izbezumljeno urlati, ponavljati iz sveg glasa:

"Džuliji! Džuliji! Ne meni! Džuliji! Svedjedno mi je šta ćete joj! Iskidajte joj lice, oderite je do kostiju. Ne meni! Džuliji! Ne meni!"

Padao je unazad, u neizmerne dubine, sve dalje od pacova. Još uvek je bio privezan za stolicu, ali beše propao kroz pod, kroz zidove zgrade, kroz zemlju, kroz okeane, kroz atmosferu, u vasionu, u međuzvezdani prostor - sve dalje, dalje, dalje od pacova. Bio je udaljen neznano koliko svetlosnih godina, ali O'Brajen je i dalje stajao uz njega. Još uvek je osećao hladnoću žice na obrazu. Ali kroz tamu koja ga je obavijala on ču još jedno metalno školjocanje. Znao je da su se vratanca zatvorila a ne otvorila.

6.

Kafana Pod kestenom bila je gotovo prazna. Padajući koso kroz prozor, žut sunčev zrak je padao na prašnjave ploče stolova. Bilo je petnaest časova; samotno doba dana. Iz telekrana se cedila muzika metalnog zvuka.

Winston je sedeo u svom uobičajenom uglu, zagledan u praznu čašu. Katkad bi podigao pogled na ogromno lice koje ga je gledalo sa suprotnog zida. Ispod njega je pisalo VELIKI BRAT TE POSMATRA. Kelner se pojavi nepozvan i napuni mu čašu džinom Pobeda, istresavši u nju i nekoliko kapljica iz druge boce kroz čiji je zapušač prolazila cevčica. To je bio saharin s karanfilićem, specijalitet kafane.

Winston je slušao telekran. Iz njega je trenutno izlazila samo muzika, ali svakog časa se očekivao specijalni bilten Ministarstva mira. Novosti s afričkog fronta bile su krajnje uznemirujuće. Brige o tom frontu vraćale su mu se celog dana. Jedna evroazijska armija (Okeanija je u ratu s Evroazijom; Okeanija je oduvek u ratu s Evroazijom) kretala se na jug stravičnom brzinom. Podnevni bilten nije pominjao nijednu određenu oblast, no bilo je verovatno da se borbe već vode oko ušća Konga. Brazavil i Leopoldvil su bili u opasnosti. Nije se moralo gledati na mapu da bi se shvatilo šta to znači. Nije u pitanju bio samo gubitak centralne Afrike; prvi put u celom ratu bila je ugrožena i sama teritorija Okeanije.

U njemu planu neko jako osećanje, ne sasvim strah nego neko neodređeno uzbuđenje, zatim se zagasi. On prestade misliti o ratu. Tih dana se nije mogao koncentrisati ni na šta duže od nekoliko trenutaka. On podiže čašu i ispi je u jednom gutljaju. Kao i uvek, džin ga protrese, gotovo natera da povrati. Piće je bilo odvratno. Karanfilić i saharin, koji su, onako otužni, već i sami bili gadni, nisu mogli da sakriju tupi uljasti miris; a najgore je od svega bilo to što mu je miris džina, koji ga je pratio dan i noć, bio u svesti neraskidivo vezan sa zadahom onih...

Nikad ih nije imenovao, čak ni u mislima; koliko mu je bilo moguće, nije ih ni zamišljao. Oni su bili nešto čega je samo upola bio svestan, nešto što mu se vrzma tik uz lice, neki miris koji